

ΜΟΛΥΝΣΗ ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ (Οκτώβριος 2007)

Συγγραφέας: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΙΧΛΙΑΣ

Αναρωτιέμαι εάν η ποιότητα του νερού που πίνουμε ή ποτίζουμε τις καλλιέργειες και τα ζωντανά που καταναλώνουμε περιλαμβάνεται στα περίφημα θέματα «καθημερινότητας» του πολίτη, προς τα οποία εστράφη το πολιτικό προσωπικό της χώρας, από τη στιγμή που αφίππευσε των μεγάλων κοινωνικών και εθνικών οραμάτων. Το σκέφτομαι με αφορμή την ανατριχιαστική ανακοίνωση που εξέδωσε -έστω και με καθυστέρηση δύο μηνών- το Υπουργείο Υγείας για το νερό των Οινοφύτων. Το νερό του δηλητηριασμένου από ασυνείδητους βιομήχανους Ασωπού ποταμού, νερό πλούσιο σε εξασθενές χρώμιο, το οποίο κατανάλωναν, κύριος οίδε πόσα χρόνια, οι κάτοικοι της περιοχής. Σύμφωνα με το Υπουργείο Υγείας, λοιπόν, το νερό της περιοχής κρίνεται ακατάλληλο «για έμμεση ή άμεση επαφή με τον ανθρώπινο οργανισμό».

Εννοείται ότι το νερό των Οινοφύτων και της ευρύτερης περιοχής δεν ελέγχθηκε με καμία πρωτοβουλία κανενός κρατικού θεσμού, κεντρικού ή αποκεντρωμένου, αλλά έπειτα από πολυετείς αγώνες των κατοίκων του Ωρωπού και ύστερα από εκατοντάδες δημοσιεύματα στον Τύπο. Μέχρι τον Αύγουστο, λοιπόν, το ελληνικό κράτος, δηλαδή η ελληνική κυβέρνηση, αγνοούσε -το λιγότερο- την ποιότητα του νερού που κυκλοφορούσε στους σωλήνες ύδρευσης ή ποτίσματος στα Οινόφυτα, στη Θήβα, στον Ωρωπό, στο Δήλεσι, στην Αυλίδα, στο Χαλκούτσι. Μέχρι τότε το μόνο που έκανε ήταν να χαϊδεύει με μικροπρόστιμα τους επιχειρηματίες που δηλητηριάζαν με τα απόβλητα των εταιρειών τους το νερό μιας ολόκληρης περιοχής. Το νερό της πατρίδας μας, το δικό μας, το νερό όλων των Ελλήνων. Αλήθεια, γιατί το αδίκημα αυτό εμπίπτει σε διατάξεις παραβιάσεων περιβάλλοντος ή δημόσιας υγείας και δεν ανήκει στα εγκλήματα εσχάτης προδοσίας. Αν το νερό το δηλητηριάζε ένας πράκτορας άλλης χώρας, ως τι θα δικαζόταν και με τι ποινή;

Κι αν δεν δείχνει βαθιά περιφρόνηση για τη ζωή των Ελλήνων το διαχρονικό έγκλημα του Ασωπού, τότε τι δείχνει; Κι αν δεν δείχνει βαθιά σχιζοφρένεια και εξαχρείωση μιας χώρας το γεγονός ότι λίγα χιλιόμετρα από την Αθήνα των Ολυμπιακών Αγώνων και κατά τη διάρκειά τους το νερό ενός νομού εμολύνετο

συστηματικά κι εμείς δεν είχαμε μυαλό ή υπηρεσίες ή χρήματα για να το διαπιστώσουμε και να το αντιμετωπίσουμε, τότε τι δείχνει;

Λίγο πριν από τις εκλογές κι ενώ το σκάνδαλο του Ασωπού είχε ήδη ξεσπάσει, βρέθηκαν ψάρια νεκρά στον Αλιάκμονα ποταμό. Οι αναλύσεις κατέδειξαν ότι επρόκειτο για μόλυνση των νερών από βιομηχανία επεξεργασίας ροδάκινου. Ακόμη περιμένουμε να μάθουμε τι έγινε... Ακολούθησε η λίμνη Κορώνεια, για την καταστροφή της οποίας οι ασυνείδητοι είναι περισσότεροι του ενός κλάδου...

Κάθε φορά το σημάδι, για χημικούς ελέγχους των υδάτων, το δίνουν νεκρά ψάρια, νεκρά πουλιά, κινητοποίηση πολιτών, τυχαία περιστατικά. Άραγε η κυβέρνηση των Ελλήνων έχει κάποιο σχέδιο ελέγχου του νερού σε όλη την Ελλάδα, ποτιστικού ή πόσιμου; Έχει κάποιο σχέδιο ανάνηψης των μολυσμένων λιμνών και ποταμών; Ή κάτι τέτοιο δεν είναι πολύ hot για την πολιτική της ατζέντα; Τι να λένε άραγε οι επικοινωνιολόγοι;

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» στις 13 Οκτωβρίου 2007, σ. 13.